

ת"פ 29479/11/13 - פאדי בן סמיח אבו סאלח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 29479-11-13 מדינת ישראל נ' אבו סאלח(עציר)

מספר בקשה: 9

לפני כב' השופטת אסתר הלמן, סגנית נשיא
המבקש פאדי בן סמיח אבו סאלח
ע"י ב"כ עו"ד פתחי פוקרא

נגד
המשיבה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז צפון

החלטה

ביום 22.06.14 נגזר דינו של המבקש והוטלו עליו, בין היתר, 5 שנות פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, שיימנו מיום שחרורו מהמאסר שהוטל עליו בגזר הדין.

ביום 10.04.18 הגיש המבקש בקשה זו, בה עתר להורות על חישוב תקופת הפסילה בניכוי התקופה מיום 19.11.13 עד 22.06.14 (בה היה נתון בפסילה עד תום ההליכים, על פי החלטת בית המשפט) וכך שיתרת התקופה תימנה מיום 10.11.16 - מועד שחרורו מן הכלא.

הבקשה נתמכת, בין היתר, בתצהירו של המבקש, המאשר את האמור בה וכן כולל הצהרה, לפיה, אין בידי המבקש רישיון נהיגה לצורך הפקדתו.

בתגובתה, הפנתה המשיבה להלכה שנקבעה בבש"פ 9075/12 ג'אבר נ. מדינת ישראל, לפיה הסמכות לחישוב מניין ימי הפסילה מסורה לרשות הרישוי ולא לבית המשפט.

מעבר לאמור, גם לגופו של עניין, סבורה המשיבה כי דין הבקשה להידחות.

המשיבה איננה חולקת על כך שהמבקש נפסל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה עד תום ההליכים כנגדו. עם זאת, לטענתה, המבקש היה עצור באותה תקופה וכאשר נגזר דינו נקבע כי המבקש ירצה את 36 חודשי המאסר שהוטלו עליו בניכוי ימי מעצרו מיום 11.11.13. לפיכך, ולאור הוראת סעיף 42(ג)(2) לפקודת התעבורה, לפיה אין להביא בחשבון בחישוב תקופת הפסילה את התקופה בה נשא בעל הרישיון עונש מאסר בגין אותה עבירה, אין להיעתר לבקשתו.

ביחס לחישוב הפסילה מן המועד שבו שוחרר המבקש ממאסרו, מבהירה המשיבה, כי לפי תקנה 557 (ב) לתקנות התעבורה, על המבקש להגיש תצהיר, לפיו אין לו רישיון נהיגה. תצהיר כזה צורף לבקשה (מבלי שהוא נושא את תאריך החתימה עליו), לכן תסכים המשיבה לחישוב הפסילה מיום הגשת התצהיר, קרי - 10.04.18.

בתגובה טען ב"כ המבקש כי בשעתו, נפסל רישיונו של המבקש עד תום ההליכים כנגדו, מבלי שהמשיבה העלתה את הטענות אותן היא מעוררת כיום, למרות שבעת הדיון היה נתון מאחורי סורג ובריח. בנוסף, טוען ב"כ המבקש כי בית המשפט פסל את רישיונו של המבקש לתקופה ממושכת של 5 שנים, כשהמוטב שגזר את דינו (כב' ס. הנשיא, השופט ת. כתילי), התחשב גם בהיותו פסול עד תום ההליכים.

באשר לאי הגשת התצהיר מיד עם שחרורו של המבקש מן המאסר, נטען כי הדבר נעשה מחוסר ידיעה וכי העניין נתון כיום לשיקול דעת בית המשפט.

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים, שוכנעתי כי דין הבקשה לנכות את תקופת הפסילה עד תום ההליכים ולהביאה במניין תקופת הפסילה בפועל שהוטלה על המבקש בגזר הדין, להידחות.

במסגרת גזר הדין לא הורה בית המשפט על ניכוי תקופת הפסילה עד תום ההליכים מתקופת הפסילה בפועל שהטיל על המבקש. מדובר בגזר דין חלוט, וההיענות לבקשה כפי שהוגשה בפניי, משמעה תיקון או שינוי גזר הדין, ללא סמכות בדיון לעשות כן.

יתרה מכך, נוכח טיעוני המשיבה יש בסיס גם להנחה כי לא מדובר בהשמטה מקרית, אלא שבית המשפט, בהחלטתו שלא לנכות את תקופת הפסילה עד תום ההליכים, נתן דעתו להוראת סעיף 42(ג)(2) לפקודת התעבורה, העוסקת בחישוב פסילת רישיונו של מי הנושא עונש מאסר בגין העבירה שבעטיה נפסל רישיונו. הדברים נכונים בפרט, שעה שבקשה לנכות את ימי הפסילה עד תום ההליכים עמדה לנגד עיניו של בית המשפט (ראה סעיף 37 לטיעונים הכתובים לעונש שהוגשו מטעם ההגנה).

אשר לבקשה לחישוב תקופת הפסילה ממועד שחרורו של המבקש מן הכלא, הרי שבהתחשב בהלכת ג'אבר, שאוזכרה לעיל, אינני רואה מקום להיזקק לה, שכן, היא עוסקת אך בפרשנות היישומית של גזר הדין והסמכות לדון בה נתונה לרשות המנהלית המתאימה.

לאור המפורט לעיל, ועל אף שאני מודעת לקושי ולהשלכות ההחלטה, לא אוכל לצערי להיענות לבקשה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ח, 26 אפריל 2018, בהעדר
הצדדים.